

**Sermones prestantissimi viri Roberti de Latio: ordinis
Minoru[m] sacre theologie professoris: pontificis
Aquinatis**

Caracciolo, Roberto

Lugd., Anno d[omi]ni. M.ccccxiiij. vi. no. Maij.

Sabbato de sequela [christ]i: contra falsos [christ]ianos: qui dicu[n]t se in
[christu]m credere: que[m] t[ame]n in operibus virtutu[m] nolunt imitari:
vnde in christo merito scandalizantur. Sermo. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70607)

Sabbato post do. II. aduē. Sermo XIII

nibus inesse noticia dei. Scdm enim
Tho. s. cōtra gēiles. c. iij. A fructu stu-
diose inquisitionis que est inuētio verita-
tis plurimi impediuntur tribus de cau-
sis. Quidā siquidē propter cōplexionis
indispositionē ex qua multi sunt natu-
raliter indispositi ad sciendū. Unde nul-
lo studio ad hoc pertingere possent vt
summū gradum humane cognitionis
attingerēt: qui in cognoscēdo deū confi-
sūt. Quidā vō impediuntur necessitate
rei familiaris. Oportet enī inter hoīes
esse aliquos qui temporalibus adminis-
trādis insistāt: qui tantū tēpus in ocio
contēplatiue inquisitionis non possent
expendere: vt ad summū fastigiū huma-
ne inquisitionis pertingere possent: scz
dei cognitionē. Quidā autē impediunt
pigrīa. Ad cognitionē enim eorū que
de deo ratio inuestigari potest: oportet
multa precognoscere: cū fere totius phi-
losophie cōsideratio ad dei cognitionē
ordinet. Propter qđ metaphysica que
circa diuina versatur: inter philosophie
ptes vltima remanet addiscēda. **Se-**
cūda rō est ppter velocitatē. Velocis
enī fide q̄ ratione cognoscitur deus et
citius. Nā qui ad predictē veritatis co-
gnitionē ratione vellēt peruenire: vix
post longū tēpus id possent attingere.
Sum ppter multa que erigātur: vt di-
ctū est: tū etiā qz tēpore iuuetūris diuer-
sis passionū mōtibz aīa fluctuās non
est apta ad tā alte veritatis cognitionē
sed in quiescendo fit prudēs et sciēs: vt
habef. vij. phis. Tertia rō est ppter
securitatē: qz noticia fidei est securior
inuestigatione rōnis. Plerūqz enī tali
inuestigationi falsitas admiscet ppter
debilitatē intellectus nri in iudicādo: et
fantasmātū permixtionē. Et id oportet
vt per viā fidei veritas elucescat. Dic
apls ad Ephe. iij. Nō amplius ambu-
letis sicut et gentes ambulāt in vanita-
te sensus sui: tenebris obscuratū haben-
tes intellectū. Igitur humiliter vnusqz
mentē suā: deponat omēs curiositates
anīmi sui: abijciat q̄libet presumptionē

a se: et cū de xpo senserit fide videāt pro-
pter rōnis debilitatē. Sed nescio quid
dicā de multis q̄ nullo argumēto flecti
possunt ad credendū q̄ credere obligan-
tur. Nisi forte dixerim eos erceatos: vt
supbia: vel auaricia: vel luxuria: a q̄bus
cū abstinere nolint id credūt qđ volūt.
Doc nāqz solū esse videtur malozum re-
fugium. Quapropter nos veram fidem
habeamus: vt deum in celo videre poss-
simus: qui est benedictus in secula secu-
lorum. Amen.

Sabbato post scdm dñicā aduētus
de seq̄la xpi: s̄ falsos xpianos: q̄ dicūt se
in xpm credere: quē tñ in operibus vir-
tutū nolūt imitari: vnde in ipso merito
scandalizant. Sermo. xiiij.

Jesus est imitandus. Fructus xij.

Latus qui nō

fuert scandalizatus i me.
vbi. s̄. Ostēdūt qđā se in
hac vita xpm diligere: et
in ipsuz credere verba p-
ferēdo: sed operibus ipsi cōtrariantur:
qm̄ vitiosus viuūt: vitiaqz eozum est re-
prehensibilis valde: atqz in his que dei
sunt facillime fatigātur: adeo vt nec in
minimo laborare velint p̄ adipiscēda
gloria sanctorum. Pro quibus in presen-
ti sermone dicturi sumus de sequela ies-
u chusti: qz vt Jaco. ait. ij. c. Fides sine
operibus mortua est. Non enī p̄dest no-
bis xpm cōmendare: xpm laudare: xpm
magnificare: xpm noiare: nisi ipsuz fue-
rimus imitati. Erit itaqz huius sermos
nis fructus: Jesus est imitandus. Nam
qui ipsum sequitur in illo non scandali-
zatur. Pro cuius declaratione circa xpi
seq̄lā tres p̄clusiones norabimus.

Prima p̄clusio dī determinatio.

Secūda p̄clusio dī ratio.

Tertia p̄clusio dī retardatio.

Qz debemus imitari chustum: nō ta-
men in omnibus sed ex necessitate i ob-
seruantia humili diuinorum consiliozū
et operibus perfectionum.

Capitulum. s̄.

Sabbato post dñicam. II. aduētus.

Q^uinta deluſio dicitur de determi-
natio. In qua expedit ſci-
re in quo debem⁹ xpm ſe-
qui. De quo Petr⁹ ait. ſ.
Pe. ij. Xps paſſus eſt pro
nobis vob relinques exēplū: vt ſequa-
mini veſtigia eius. Et Job. ſ. canonica
ij. c. Qui dicit ſe in xpm credere: debet
ſicut ille ambulauit ambulare. Et La-
ctā. vij. li. diuinay institutionū. ait: Pa-
ter em̄ n^r ac dñs q̄ pdidit firmavitq; ce-
lū q̄ librata magnitudine ſua terrā val-
lauit: montib⁹ mare circūdedit: amni-
bulq; diſtinxit: et quicqd eſt in hoc ope
mundi mirabile conſtanti atq; perfecit
ex nihilo: pſpectis errorib⁹ hoīm duces
miſit q̄ nobis iuſticie viā pāderet. Nūc
ſequamur oēs: hūc audiam⁹: hūc deuo-
tiſſime pareamus: qm̄ ſolus: vt ait Lu-
cretius. Aeridicis hoīm purgavit pe-
ctora dictis. Et ſine ſtatuit torpedinis
atq; timoris. Expoſuitq; bonū ſummū
quo tēdim⁹ oēs. Quid foret atq; viam
mōſtrauit limite paruo. Quo poſſem⁹
ad id recto pſcēdere curſu. Nec tm̄ oſtē-
dit: ſed pceceſſit ne q̄s difficultatis gra-
iter veritatis horreret. Et Greg. di. Qui
xpi veſtigia dedignant ſeq: qua temeri-
tate ſperat ad ei⁹ claritatis gaudia cō-
ſequēda puenire. Et in euāgelio ipſe ſal-
uator ait Job. vij. Ego ſum lux mādi
qui ſequit me nō ambulat in tenebris.
Et Job. xij. Exēpluz em̄ dedi vobis vt
quēadmodū ego feci vobis ita et vos fa-
ciatis. Et his remanet dubi⁹ anim⁹: in
quo debeamus xpm ſequi: cū xps ieiun-
auerit quadraginta dieb⁹ et quadra-
ginta noctibus: nihil comedens vel bi-
bens: in deſertū locū ad orandū acceſ-
ſit: aſam ſuā pſecutorib⁹ obtulerit: fue-
ritq; multipliciter illuſus: flagellatus:
cōtumelijs affect⁹: in medio duozū la-
tronū crucifixus: et tandē p nobis cum
amaro dolore mortu⁹. Si ergo debem⁹
xpm ſequi: nunqd et talia pari obligati
ſum⁹: ita vt al^r nō poſſum⁹ ſaluari. Ad
qd eſt notādū illō qd dicit dñs Bon: in
quodā libello ſuo: q̄ intitulat apologia

pauper: q̄ i xpo atigit tres act⁹ respire:
Primi reſpiciūt dignitatē excellētiē.
Secundi condeſcenſionem mie.
Tertij iſformationē perfecte vite.
¶ Primi act⁹ in xpo reſpiciūt dignitatē
excellētiē: vt illi in q̄b⁹ apparet ſua po-
tentia: ſicut opa miraculoſa: vel ſapiē-
tia ſicut reuelatio ſecretoꝝ cordis: vel
ſeueritas iudicij: ſicut eijcere vedentes
et emētes de tēplo: et dura increpatione
ferire pontifices: vel autoritas officij:
ſicut ſacim pſicere: et man⁹ imponere: et
relaxare pctā. Que oīa xpo cōueniunt:
q̄ ipſe erat de⁹ ops: erat hō: et ex graui⁹
om̄s omnia ſciens: erat iudex: et erat
ſacerdos. ¶ Secū act⁹ in xpo reſpiciūt
cōdeſcenſionē miſericordie. Nā xps nu-
ptijs interfuit. Comedit cum phariſeo.
Luc. vij. In domo Marthe et Magda-
lene multoties hoſpitabaf: ibiq; com-
edebat appoſita ſibi cibaria. Lōdēdē cū
publicanis et peccatoribus: vt p⁹ Mat.
ix. Et qm̄ comedit i domo Marthei pha-
riſei murmurabāt dicētes: Quare cū pu-
blicanis et peccatoribus māducat magi-
ſter veſter? Vabebat tunicā incōſutiles
non rudem nechiſpidā. Lōuerſabatur
inter hoīes: et tandē p peccatoribus lo-
quebatur. Que oīa ipſe fecit non tanq̄
imperfectus ſed perfectiſſimus. Et hu-
iuſmodi opera i ipſo impſecta nequaq;
fuerūt: q̄ ſicut bonū dicitur tripliciter: ita et
malū tripliciter: et ſicut perfectū triplici-
ter: ita et imperfectum dicitur tripliciter.
Eſt em̄ bonū ex genere: vt actus trāſiēs
ſup debitā materiā: vt ire ad eccleſiā: da-
re elemoſynā: ieiunare: et ſilia. Eſt etiam
bonū ex circūſtātia: ſicut actus circūſtā-
tus debitis informatus: vt occidere ho-
minem propter iuſticiā: q̄ lex ita iubet.
Eſt etiā bonū ſim ſe: qd nullo modo pōt
fieri male: vt eſt diligere deum: eſt opus
virtutis ex radice charitatis procedēs.
Similiter malum aliquid eſt ex genere:
vt actus trāſiens ſup materiā in debitā
ſicut occidere hoīem. Eſt malū ex circū-
ſtātia: ſicut dare elemoſynā diuiti: pau-
peribus fame perire permiſſis: et ieuē

hanc propter inanē gloriā. Et est malus
 huiusmodi: et est illud quod nullo modo potest
 fieri bene sicut odire deum: et de facto pec-
 care mortaliter. Perfectum etiam quoddam
 est ex genere: ut est actus difficilis et ex-
 cellens: ut omnia relinquere et religiones
 intrare. Quoddam est perfectum ex circū-
 stantia: ut est actus debitis circumstantiis
 et perfectionibus informatus: sicut fuge-
 re mortem non ex infirmitate et timore:
 sed pro meliori bono: vel quantum ad deum:
 vel quantum ad proximum. Tertium est per-
 fectum huiusmodi se: sicut est actus difficilis a
 virtutis sublimitate procedens: ut est mos-
 tus seruide et calide dilectionis in deum.
 Imperfectum etiam dicitur tripliciter.
 Quoddam est imperfectum ex genere ut est
 actus facilis ad quem humana infirmitas
 et fragilitas cōiter inclinatur: ut posside-
 re pecuniā: habere uxores: et filia. Quod-
 dam est ex circumstantia: ut dimittere ves-
 tem propter fugā maioris iniurie. Ter-
 tium est imperfectum huiusmodi se: quod nullo mo-
 do potest stare cum euangelica perfectio-
 ne: ut fugere paupertates. Et his omni-
 bus apparet quod bonum huiusmodi se nunquam po-
 test esse malum: et e converso. Sed bene bo-
 num ex genere potest esse malum ex cir-
 cūstantia: sicut qui iret ad ecclesiam ut pla-
 ceret hominibus et non deo. Et malus ex
 genere potest esse bonum ex circumstantia:
 sicut si iudices malefactorum huiusmodi iura aliis
 quem occideret. In quo casu non male
 faciunt: sed bene faciunt: ut patet. xliij. q. v. c.
 lex eterna. c. cum minister. et c. qui malos.
 Perfectum etiam ex genere potest esse imper-
 fectum ex circumstantia: sicut intrare reli-
 gionem causa alicuius commodi tempore
 ralis. Ita etiam imperfectum ex genere pos-
 set perfectum esse ex circumstantia sicut face-
 re aliquod opus ad debitum finem cha-
 ritatis ordinatum procedens ex radice
 intime charitatis. Hoc modo Christus huius-
 modi dicitur omnia perfectissime fecit: quia cum cō-
 edit vel bibit: vel conuersatus est cum
 hominibus: vel cum nuptiis interfuit:
 et similia: non hoc fecit ut satisfaceret ali-
 cui suo irrationabili appetitui: qui in ipso

non erat: sed ut infirmos confortaret: ne
 crederent si Christus talia opera non fe-
 cisset se nullo modo posse saluari si ab eis
 operibus imperfectionis omnino non
 abstinerent. Unde similiter dicimus quod
 in Christo maioris perfectionis fuit fami-
 liare colloquium cum peccatoribus: quod
 dura increpatio facta per Iohannem ba-
 ptistam ipsis phariseis. Maioris perfe-
 ctionis fuit in Christo conuersatio cum
 hominibus quam solitudo Iohannis in her-
 emo: quam beatus similis procedebat a Christo
 ex ardentissima charitate. Nam sicut hu-
 manam assumendo naturam in nostris
 quidem factus est humilis: sed in pro-
 prijs remansit excelsus: sic et summe cha-
 ritatis dignatio ad actus quosdam no-
 stre imbecillitatis et imperfectionis cō-
 formes depumit: et a summe perfectio-
 nis rectitudine non curatur. Et ideo
 talia opera perfecta in ipso fuerunt. Neque
 acceptanda est sententia falsa illorum qui
 minus bene intelligentes dicunt quod per-
 fectio et imperfectio differunt: sicut duo
 contraria: sicut iusticia et peccatum: gloria
 et ignominia: vita et mors. Sed beneve-
 rum est quod differunt: sicut magis bonum
 et minus bonum: magis meritorium et
 minus meritorium. Item non valet cōse-
 quentia. Unus facit opus perfectionis: er-
 go bene facit. Alter facit opus imperfec-
 tionis: ergo male facit. Ideo Ambrosius. li. de of-
 ficijs. ait: Officium omne aut bonum aut
 perfectum est. Quod cum scripturarum autorita-
 te possumus probare. Habemus enim in
 euangelio dixisse deum. Mat. xix. Si vis
 ad vitam ingredi serua mandata. Non ho-
 micidium facias. Non adulterabis. Nec
 media sunt officia quibus aliquid de-
 est. Item sequitur Mat. xix. Si vis perfectus
 esse vade et vende omnia que habes et da pau-
 peribus: et veni sequere me. Hoc est er-
 go perfectum officium quod greci catholicorum
 vocant: quo corriguntur omnia que ali-
 quos potuerunt lapsus habere. hec ille.
 Et ideo Ambrosius super epistolam ad
 Corinthios. ait: A licitis temperare vult si
 delectat: ut non solum innocens: sed gloriosus

Sabbato post do. II. aduētus.

videamur. Quæssa enim præterire virtutis est maxime. et Aug. in li. de bono coniugio li. inquit: Bonum erat quod Martha faciebat occupata circa ministerium sanctorum: sed melius quod maria soror eius. Bonum Susanne in coniugali castitate laudam: sed tamen ei bonum vidue Anne: ac multo magis Marie virginis anteponimus. Bonum erat quod faciebat quod de substantia sua christo et eius discipulis ministrabat: sed melius quod faciebat quod omnem substantiam suam dimiserat: ut christum expedire sequeretur. et Piero. ad Demetriadem inquit: Prohibent mala: precipiunt bona: procedunt media: suadentur perfecta. In duobus primis omne peccatum concludit. Reliqua vero posita sunt in nostra præterita: ut aut utamur processibus ac licetis: aut ob malum primum ea quod nobis permissa sunt respiciamus. Quibus omnibus apparet quod perfectum non differt ab imperfecto sicut virtuosum a vitioso: sed sicut maius bonum a minori bono. Tertius actus in christo respiciunt informationem perfectæ vite: sicut offerre se morti: virginitatem et paupertatem obseruare: et homini. Cum ergo quis in quo debemus sequi christum? Respondeo quod in obseruatione diuinorum mandatorum: ut apparet ex primis. In operibus autem perfectionis non tenemur ipsum sequi: nisi in quantum volumus: sicut si nos astringeremus ad obseruandum diuina precepta: vel in casu quod extrema necessitas ex postulare: sicut si aliter vnus non posset se defendere: ut si non negaret christum moreret: in quo casu tenet de necessitate salutis magis eligere mortem. Procirco multi iudices sunt quod ex operibus perfectionis vel in christo consideratis vel in sanctis suis: eos lacerant: in quibus talia opera non relucunt. Quis ignorat quod etiam in operibus perfectionis: et gradus et varietas inueniatur? Opus namque perfectionis est pro christo comburi: lapidari: crucifigi: caedere: trucidari: sagittari: vel decorari. Opus perfectionis est: mundo dimisso in solitudine deo seruire. Opus perfectionis est habitum religionis assumere: et inter homines stando verba vite predicare. Que

fatuitas est ergo dicere. Paulus primus heremita stetit in heremo: et bene fecit: Stephanus fuit lapidatus et non stetit in heremo: ergo male fecit. Sanctus Franciscus non fuit sacerdos: et noluit esse propter humilitatem et bene fecit: ergo sanctus Antonius qui fuit sacerdos male fecit. O rudis ingenia! O mentes insipide atque bestiales. Terre absque ulla ratione volunt plerique de quibus loquimur: omnes ad opera perfectionis fore obligatos: dantant coniugia: dantant reges: duces: barones: milites: mercatores: artifices: et quoscunque in seculo constitutos. Quibus ego dico quod hi qui in seculo sunt obligatos: dantant gradum: et seruant mandata dei: salus eterna eis non denegatur. Asserunt etiam hi eos quod perfectionis via ingressi sunt ad omnia et singula perfectionis opera teneri. Quod falsum est ut ostendimus exemplis preallegatis. Sequamur ergo christum bono animo: quod ad nihil impossibile nos cogit.

Quod tribus rationibus in inducitur sequi christum quem multi fugiunt. Cap. ij.

Secunda conclusio dicitur ratio vel inductio. Inducitur namque christum sequi: quem multi fugiunt triplici ratione.

Primo ratione notationis.

Secundo ratione honorationis.

Tertio ratione remunerationis.

Primo inducitur sequi christum ratione notationis. Notamus enim christum: quod nomen primo ab apostolis et discipulis fuit introductum. Nam ut scribitur in ij. libro ecclesiastice historie. Cum passim per gentium populos diuina effunderetur dignatio: primum Cornelius apud Cesaream palestine vibem maximam cuius os domo sua ad fidem christi Petro minute strante perducatur. Jamque indies copulrunt et alij ex gentibus apud Antiochia ad fidem venerunt. Ob quod ibidem florentissima congregatur ecclesia: in qua omnibus pariter et in gratia dei et vnanimitate degentibus: ibi primus discipuli perenni fonte sumpto mutata vocabu-

lo appellati sunt christiani. Quod dicitur christus a christo dicitur oportet ut qui illud nomen habent christum sequantur: quod nomen debet esse consonans rei. Si aut probatur. xxi. di. c. clericos. et est de preben. et digni. c. cum sim aplm. et insti. de dona. s. est et aliud. Dicitur est quod scribitur est de sacra vinct. c. cum venisset. A christo christiani dicuntur: tanquam vincti deriuentur ab vincto: ut omnes currant in odorem vinctorum illius: cuius nomen ut oleum est effusum. et Aug. in li. de doctrina christiana de hoc sic loquitur. Et sacramentum vinctiois christianorum omnium vocabulum descendit. Quod nomen ille frustra solitur: qui christum minime imitatur. Et secundo inducitur ad sequendum christum ratione honorationis: quod honorat christus se sequentes tanto honore: ut maior erit cogitari non possit. Ideo dixit discipulis suis christus Job. xv. Nam non dicam vos seruos: sed amicos. et in ps. cxxviii. Nihilis honorificati sunt amici tui dei. Quod verum esse conspiciamus: cum videamus tam celebri veneratione colimus memoriam iustorum. Et magis aperte videbitur cum in fine seculi imitatores christi magis honorabuntur: quam purpurati reges: quam insatiati diuites: quam delicati iuvenes: quam hi qui voluptatibus et blanditijs seculi vacauerunt. Tunc ut scribitur Sap. v. Stabant iusti in magna constantia aduersus eos et. vsq. illos est. Erit tunc maior gloria et honor piscatoris amici dei quam fuerit gloria exhibita quibuscumque imperatoribus romanorum. Nulla erit tunc illorum romanorum gloria: qui post multos labores et sudores et angustias: et effusiones sanguinis: et dira vulnera superatis hostibus in vix maxima triumphabant. Erat namque triumphus ille honoris maritimus qui dari poterat a romanis. Et dicitur a tris quod est tres: et phonus quod est sonus: quasi triplex sonus pro benemerito eius. Fiebat autem triplex consultatio pro triumpho. Nam primo consultabatur exercitus. Secundo senatus. Tertio populus. Quibus concordantibus triumphabat

bat victoriosus dux. Vel dicitur triumphus quasi trinus sonus: eo quod triplex fuit leticia triumphantis. Prima quod cum ad vibem triumphalis ciuis rediret: et cum effusa leticia occurrebat populo vniersus. Secunda erat leticia quam triumphantis currum precedebant captiui omnes manibus post tergum ligatis. Tertia leticia quod triumphans seruum post se habebat gestantem anulum similem suo: et a tergo triumphantis coronam auream deferentem. Ipse vero triumphans indutus veste aurea ascendebat super currum aureum tractum a quattuor equis albis: ut scribit Lucius florus li. i. Et sic pompaticus dux eunte senatu in capitolio albos mactabat tauros et sacrificabat ioui. Et ob temperamentum huius effuse leticie: licebat impune oibus iocose aduersum triumphantem dicere quecumque conuitia. Et ideo moti romani ad tantam gloriam sine rubore postulabant sibi decerni triumphales titulos ob quecumque lenia. Quibus ut occurreretur teste Ealerio li. ii. sub rubrica de iure triumphandi. l. cautus est ne quis triumpharet nisi si quingens milia hostium in vna acie ceci disset. Et ne lex cupiditate lares: fraudaretur: adiutorio alterius legis suffulta est: quam Lucius Marius: et M. Cato tribuni plebis tulerunt. Minabatur enim pena imperatoribus qui falsum numerum aut occisorum hostium aut amissorum ciuium senatui suis litteris nunciassent. Iubebat etiam ut quamprimum vibem intrassent: apud questores vrbanos iuraret de vtroque numero de ab his senatui scriptum esse. Erat etiam sancitum ut pro aucto imperio non pro recuperatis romanis populi triumphus decerneret. Ob quam legem: ut scribit Ealerius: superior africanus ob recuperatas hispanias nullum triumphum habuit. Nec. M. Marcellus ob recuperatas siracusas. Fiebant autem in his triumphis solaciose iudi et festiui ioci in honorem triumphantis. Vnde maxime mouebant ipsi romani ad vtiliter agendum et aggrediendum quecumque ardua

Sabbato post do. II. aduentus. Ser. XIII

et difficilia sibi commissa. Sic triumphauit
 Lucius posthumus megetellus hinc Li-
 tum Liniū li. j. ab v. be. cōdita: q̄ San-
 nites vicit et Ariā supauit. Triumphauit
 Lucius Emilius, Paulus filius Lucij
 Emili: q̄ apud Samios occisus est: hinc
 Pliniū de viris illustribus: eo q̄ Ligus
 res vicit: et Persem regē macedonie su-
 perauit. Triumphauit Papirius: qui Lu-
 cius papirius cursor dicitur: q̄ San-
 nitū duriciem fregit et adeo clare cūtra
 gessit: q̄ romani hinc Eutropium et Oro-
 siū: hinc Alexandro maximo duci parenti
 esse prestolaban. Triumphauit Quin-
 tus Lælius Metellus dicitur macedo-
 nicus hinc Eutropiū li. iij. a domitia ma-
 cedonia: q̄ Philippū regem de macedo-
 nia deuictū eduxit. Triumphauit Metel-
 lus filius eius hinc Orosiū Creticus di-
 ctus: q̄ Eretā romano pp̄lo subiugauit
 Triumphauit Pompeius magnus post su-
 peratos duos reges hinc Orosiū traben-
 tibus currū elephātis: p̄ferens autē se fili-
 os mitridatis et Triganis: et Aristobolū
 principē iudeorū. Triumphauit Cesar q̄n-
 quies: vt Suetonius scribit et Florus:
 p̄pter ea q̄ gesserat in gallia et britania
 et egypto et africa. Triumphauit Probus
 imperator: q̄ hinc Eutropiū. ix. li. et Rufi-
 nū in annalibus romanorū: vicit alemā-
 nos: germanos: gothos exarmatos: et
 diebus. v. sic gloriose triūphās inter alia
 spectacula totū circū in spēm silue fecit
 cōseri arboribus: ac p̄ diuersos aditus:
 mille apios: mille ceruos: mille leones:
 centūq̄ lupicos immisit leopardos: et
 quascūq̄ alias feras habere potuit vi-
 uas et omnia cōcessit diripiēda populo.
 Multiq̄ fuerūt alij qui in hōmī trium-
 phis nō parū sibi honore vendicauerūt
 Sed de fumus fuit et vanitas talis ho-
 nor. Laborauerūt sollicitudine p̄ re in-
 stabili et momētanea. Nō sic autē erit de
 honore amicorū dei: q̄ honore p̄petuum
 et indeficiente acquirēt. Nō dicitur impe-
 ratoribus olim triūphātibus: tūcō s̄c̄e
 tibus: s; his q̄ xpm sunt imitati. Mat.
 xvj. c. Venite bñdici patris mei. Q̄ erit

go mūdana pigritia: o vituperabilis ne-
 gligētia. Si illi ciues terrene ciuitatis
 tantū laborarūt pro illo modico honore
 accipiendo: cur oēs nō inuigilāt ad imi-
 tandū xpm p̄ honore: q̄ p̄mittit oibus
 beatis in regno celoz. ¶ Tertio induci-
 mur ad imitādū xpm rōne remuneratio-
 nis. Dat nāq̄ se sequētibus remunera-
 tionē liberalissimā: p̄ seruitio tpali vi-
 tā eternā: p̄ breui labore bonū qd̄ nūq̄
 deficiet. Hinc est q̄ v̄iero. in q̄stionib;
 ad helvidiā ait: Q̄nta breuitudo p̄ par-
 uis magna recipere: eterna p̄ breuib;
 p̄ morturis semp̄ viuētia: et habere de-
 um debitorem.

¶ Multi sine rōne p̄pter tria retrahunt a xpi sequela. Cap. iij.

Tertio p̄pter spem falsam.

Primo p̄pter fidē dubiā.

Secūdo p̄pter humanā verecūdiā.

Tertio p̄pter spem falsam.

¶ Prima retardatio dicitur esse p̄pter fidē
 dubiā: q̄ nōlūt firmiter credere: existi-
 mātes nihil aliud esse nisi qd̄ in p̄nti vi-
 ta inuenit atq̄ videt. Quos Grego. in
 iij. dialogorū quodam exēplo valde di-
 gno conuincit: vbi ait: q̄ si casu vna mu-
 lier in fouea aliqua terre obscura et an-
 gusta paria et filii: biq̄ euz educat vsq̄
 ad annos discretionis: postmodū ei dis-
 cat qualiter est supra ipsos celos: terrarū
 sol: luna: stelle: platee: hoies: edificia: fon-
 tes: maria: et hōmī: fatuus esset ille filius
 si nō crederet dicēs: ista nō possunt esse
 q̄ ea nō vidi. Pariformiter stultus est
 hō q̄ nō credit sc̄tē matri ecclē: non cre-
 dit p̄dicatoribus et cōfiteētibus de futu-
 ra vita regni celoz. ¶ Secūda retardatio
 dicitur esse p̄pter humanā verecūdiā. Timēt
 em̄ malorū hōium latratus et motus: q̄
 deriderēt sepenumero eos q̄ bñfacere stu-
 dent: hinc illud Prover. xij. Detestantur
 stulti eos q̄ fugiūt mala. et Prover. xij.
 Ambulās recto itinere et timēs deū: des

Dñica. III. aduentus. Sermo XV

spiciat ab eo qui infami graditur via. Et Job. iij. Dis q̄ male agit odit lucē. Et tra quos Diero. dicit ad P̄machium. Prima virtus monachi est cōtēnere oīa iudicia: et recordari apli dicentis Sal. f. Si adhuc hoibus placerem xpi seruus non essem. Admagisq; deridēdi sunt qui imitant diabolu q̄ qui sequunt xpm. Tertia retardatio d̄ esse ppter spem falsā: q̄ sperat diu viuere: qd̄ vnicuiq; dubiū esse debet. Sed euenire solet qd̄ Diero. scribit ad Serūtiā. Nemo (inqt) enī est tā fractis viribus ac tā decrepitate senectutis: vt nō se putet vnū adhuc annum superuicturū esse. Vñ subrepiť obliuio cōditionis sue vt terrenū aīal iāq; soluendū erigat in superbiā: et aīo celus teneat. hec ille. Coercitent itaq; oīum mētes: aperiant oculi: cognoscant seculi vanitatē: labilitatē: falsitatē: instabilitatē: calamitatē: breuitatē: et finē. Conemur itaq; imitari xpm iesum q̄ nos inuitat: ac ad nos clamat: Venite ad cenā paradisi: et ad b̄titudinē impetrabit: q̄ parata est oībus post me venire volentibus: qui am nobis cōcedat iesus xps. Amen.

Dñica tertia aduentus: de p̄dicatione Iohānis baptiste: qua dei filiū publice predicauit. Sermo. xv. Iesum Iohes p̄dicat. Fructus. xv.

Edius aut ve

strū stetit quē vos nescitis. Job. f. c. et in euāge. p̄tis dñice. Precursor dñi nostri iesu xpi Iohānes baptista ex dispositione sp̄s sancti xpm dei filiū publice p̄dicauit: cuius altitudinem singulariter indicare voluit his qui fuerant ab hierosolymis ad eum missi: qui tñ cum ceteris phariseis ac iudeis perfidis nullo modo acquieuerūt Iohannis testimonio veracissimo. Nosauerunt que de christo audierant a Iohanne humili mente suscipere. Et q̄ in euangelio hodierno fit specialis mētio de Iohānis p̄dicatione: qua xpm dei fi-

lium firmiter: foriter: veraciterq; asserbat: iccirco pro euangelij declaratione fructum proponimus elucidandus qui est: Iesum iohannes predicat. Ad cuius expositionem tres conclusiones occurrunt annotande.

- Prima conclusio d̄ missionis.
- Secda conclusio d̄ interrogationis.
- Tertia conclusio d̄ magnificationis.

Quam missi sunt ad iohānem sacerdotes et leuite interrogātes an esset christus. Capitulum. f. Prima conclusio d̄ missionis: Que notatur in prima parte euāgelij: vbi dicitur q̄ miserunt iudei ab hierosolymis sacerdotes et leuitas: vt interrogarent eum. Tu qui es? Ubi nō immerito querimus quare iudei potius opinabatur de iohanne q̄ esset christus q̄ de domi no nostro iesu christo. Nā s̄m Origenē tēpus aduētus christi pplm recreabat: et quodāmodo iā presens exiens legis peritis et sacris scripturis speratus coligentibus: propter quod Theodas nō modicam multitudinē quasi christus congregauit: et post illum Judas galileus in diebus professionis. Cum ergo feruentius expectaretur christi aduentus: iudei transmittunt ad iohannē cōmuniter scire volentes si ipse se xpm faceret: ppter tria.

- Primo ppter baptismi nouitatē.
  - Secdo ppter p̄dicationis claritatē.
  - Tertio ppter vite austeritatē.
- P**rimo iudei habuerūt de iohāne talem opinionē ppter baptismi nouitatē q̄ vt d̄ in fine euāgelij Job. x. c. Iohānes erat in bethania trans iordanē baptizans. Dec bethania s̄m glo. alia fuit ab illa que nō longe erat ab hierosale: vbi fuerat lazarus mortuus suscitatus. De qua etiā dicit Origenes q̄ alio nomine vocabatur bechabora. Et q̄ nullus prophetarum ante iohannem accesserat baptizare: ideo baptismus eius quandam nouitatem pretendere videbatur: que nō immerito superiora

De Bethania